

·*·

Τὸ πραξικόπημα εἶνε μία δυνατὴ ἀντίδραση αὐτῆς τῆς ἀτομικότητος ἐναντίον τοῦ τυχαίου ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς βίας ἐναντίον τοῦ μοιραίου ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἀπευκταίου: εἶνε τὸ κλείδωμα τοῦ πεπρωμένου αὐτοῦ.

·*·

Ἐπὸ οἰανδήποτε μορφήν εἶνε ἡ ἔμμονὴ καὶ ἐπιδιώξις τῆς θέλησης τῆς ζωῆς.

·*·

Εἰς τὴν ὄθησιν τοῦ ἀπροόπτου τοῦ μὴ ἀναμενομένου ἢ ἀτομικότης ἀντιδρᾷ μὲ δυνατωτέραν ὄθησιν: Ὡθούμενη, ὠθεῖ.

·*·

Ἡ ζωὴ καθίσταται δυνατωτέρα ὅσον εἶχε νὰ παλαίση περισσότερον, ἐναντίον ἀπροόπτων μὴ ἀναμενομένων ὠθήσεων τοῦ πεπρωμένου ἀπὸ ταῖς ὁποῖες ἐβγήκε νικηφόρος. Συνέπεια τῶν ἀγῶνων αὐτῶν εἶνε ἡ βαθμιαία δημιουργία μιᾶς λειτουργίας ἰδιαίτης πάλης, κατὰ τοῦ πεπρωμένου.

·*·

Τὸ πραξικόπημα εἶνε ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς, εἰς τὴν ἀνωτέραν αὐτῆς ἔντασιν καὶ χαρακτηρίζει τὴν στιγμὴν τῶν μεταβολῶν τῆς, τῆς μετάβασης τῆς σὲ ἄλλο γένος.

·*·

VII. Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΜΙΑ ΣΥΝΕΧΗΣ ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ΣΕ ἌΛΛΟ ΓΕΝΟΣ :

Μία ἀποδοχὴ δραστηρίᾳ, κατακτητικῇ καὶ ἀφομοιωτικῇ τῆς παρούσης καταστάσεως. Τὸ πραξικόπημα ἰδίως εἶνε μιὰ τέτοια ἀποδοχὴ, σὲ στιγμὰς ποῦ τὴν καθιστᾷ δύσκολον ἢ ἐμφάνιση εἰς τὸν ὄριζοντα τοῦ ἀπροόπτου, τοῦ μὴ ἀναμενομένου.

·*·

Ἡ δυνατὴ ζωὴ εἶνε μία διαρκὴς ὄθησις κατὰ τοῦ πεπρωμένου διὰ μέσου πραξικοπημάτων μεταβιβαζόντων αὐτὴν ἀπὸ γένος εἰς γένος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΓΕΩΡΓΟΣ ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΝΙΚΟΛΑ ΜΠΩΝΤΟΥΕΝ: Η ΗΡΩΪΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

(NICOLAS BEAUDUIN : L' OFFRANDE HÉROÏQUE)

Σ' ἓνα χαράκιμα τῆς Ἀνατολικῆς Γαλλίας, μέσα στὸ ἀνέμισμα τῶν ὀβίδων καὶ στὸ κροτάλισμα τῶν μυδραλλιοβόλων, ἓνας νέος σηκώνεται, κρατώντας στὸ χέρι ἓνα βιβλίον στίχων. Εἶνε ὁ Νικόλας Μπωντουέν.

Ἵστερα ἀπὸ τὸν μακρόχρονον αὐτὸν πόλεμον δὲν θὰ κακολογίσουν πιά τοὺς ποιητὰς δὲν θὰ κακολογίσουν τὴν φιλολογοῖα. Πολυάριθμοι εἶναι οἱ τάφοι ὅπου οἱ καλλίτεροί τους κοιτοῦνται.

Charles Péguy, Olivier Hourcade, Emile Despax, Alain Fournier, καὶ οἱ, Louis Pergaud, André Lafon, καὶ χίλιοι δυὸ ἄλλοι, τί γενήκατε; Δὲν θὰ μάθης ποτέ, Lionel des Rieux, πῶς ἤμουν κοντά σου, τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο χυνοποριάτικο πρωτ, σ' ἐκεῖνο τὸ διαμέρισμα τῆς δευτέρας θέ-

σεως ποῦ μᾶς ἔφερνε ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴ Βαλάνς. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων ἐλπίδων σου καὶ ἡσθουν σὰν ἕνας μᾶστορης ποῦ ἔχτιζε ὄνειρα ἐμπρὸς στὸν Jean-Marc Bernard ποῦ σὲ ἄκουε. Θυμᾶμαι τοὺς στίχους τοῦ Paul Drouot, ἐνὸς ἄλλου κι' αὐτοῦ νεκροῦ :

Souffle qui m' agitez, âme, étrange assemblage
Des plus contraires passions,
Cœur à qui rien ne plaît et dont rien ne soulage
Le doux besoin d' effusions,

Jusqu' à quand ferez - vous que j' ignore moi-même,
Parmi vos coups et vos erreurs,
Quel est l' unique objet que je cherche et que j' aime
Avec cette aveugle fureur ?

Ἄξια ποῦ ἀγνοοῦσε τὴν σημασία της, θάρρος ποῦ ἐξητοῦσε νὰ ἐκδηλωθῇ μόνο του, ξεύρομε τί θυσία γενήκατε !

Ἡ ἴδια πνοὴ ἐμψυχώνει τὸ βιβλίο τοῦ Νικόλα Μπωντουέν: «Ἡ Ἡρωϊκὴ Προσφορὰ.» Δὲν ξεύρει κανεὶς διαβάζοντάς το, ἂν ὁ Μπωντουέν εἶνε ἀκόμη, ὅπως τοῦ ἄρесе νὰ αὐτοκαλῆται «Παροξυστὴς». Βρίσκει κανεὶς στὶς σελίδες του ἐν τούτοις ἕνα ποιητὴ κι' αὐτὸ εἶνε ἀρετό. Ὁ πόλεμος ἰσοπέδωσε ὅλες τὶς σχολές.

Τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1913 ὁ Μπωντουέν ἔγραφε : «Καλλίτερα μᾶς ἤρесе νᾶμαστε οἱ νέοι μὲ μιὰ κατεύθυνση πρὸς ὅτι τρανεύει, πρὸς ἕνα αὔριο πῖο τρομερό, παρὰ οἱ προβατοειδεῖς ντεκαντάν καὶ τὰ ξεφυστίδια ξεπεσμένων φιλολογῶν. Ζωντανοὶ δὲν ὑποτασσόμαστε στὸ θάνατο ἔστω κομπῶν καὶ ἀρωματώδη.»

Ἡ ζωὴ τραγουδᾷ τὴν αἰωνία της ἀνοιξη σὲ κάθε στίχο τῆς «Ἡρωϊκῆς Προσφορᾶς» :

J' imagine une France aimable et toute neuve
Avec des bandes d' hirondelles sur les toits ...

Les hameaux reconstruits auront un air de fête,
L' angelus tintera dans les clochers à jour
De La Bassée à Notre-Dame de Lorette,
De Lassigny à Beauséjour.

Les agneaux bêleront au fond de métairies,
L' aurore sourira sur les bords de l' Yser,
Les fraises pousseront au bois de la Gruerie,
Au bois Le Prêtre, à Saint-Hubert.

Les cloches sonneront comme pour un baptême ;
La Grande Rue de Vic où tant des gens sont morts
Sera toute fleurie, et sur Pargny et Blesmes,
Sur Maurupt et Sermaise où le deuxième Corps

Vit tomber tant des siens, tant de nos camarades,
On entendra, au lieu du bruit sourd des canons,
Du fracas des obus et de la fusillade,
Le chant des coqs et le vol joyeux des pigeons.

Νά ἔνας συγγραφεὺς ποὺ δὲν γράφει ἀπὸ τὸ γραφεῖο του δίνοντας συμβουλὲς στὴν Κυβέρνηση του. Ὅλο τὸ βιβλίο του εἶνε ἕνας ὕμνος στὴ Γαλλία:

Tu es ma joie et mon trésor et mon refuge
Et la couronne de mes jours,
Et tu es la colombe et l' arche du déluge
Et la figure de l' amour.

Ἐναζοῦμαι :

Je crois en ta parole, en ton verbe qui dure,
En ton désir d'amour, en ton genie humain,
Aux bienfaits de ta douce et savante culture,
Fille du rêve grec et du geste romain.

Ὅχι, τὸ ἔργο τέτοιων ἀνθρώπων δὲν θὰ χαθῆι :

Aujourd'hui nous gardons les tombeaux de nos pères
Et les berceaux de nos enfants.

.....
Tout te sera rendu, ta grâce sans mélange,
Tout prestige sacré, ta grandeur d' autrefois.

Ἐς παραδεχοῦμε ὡς οἰωνὸ τὰ εὐγλωττα αὐτὰ λόγια ποὺ μῆς δίνει ὁ ἀγνὸς αὐτὸς ποιητὴς τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ Γερμανοὶ δοκιμάζουν ξανά στὸ μῆνα αὐτὸν τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1916, νὰ κλονίσουν μὲ ὅλες τους τὲς δυνάμεις, τὸ ἀδιάτρητο τοῖχος ποὺ ἀνήγειραν ὅλες οἱ γαλλικὲς καρδιές. Καμιὰ ἀπὸ τίς καρδιές αὐτὲς δὲν εἶνε ξένη στὸν ποιητὴ :

Je pense à vous, petits paysans, sauvageons
De la terre de France, ô soldats héroïques !
Je pense à vous, ô Vendéens aux yeux épiques,
Gars de Provence, du Guercy, gars du Morvan,
De Touraine ou du Roussillon, fils bien vivants
De la province où vit la vieille âme française.
Et je vous ai tous vus bondir dans la fournaise,
Et je vous ai tous vus vous lancer en avant,
Gars de Provence, du Guercy et du Morvan.
Et je vous revois tous avec dans vos prunelles
Le resplendissement de la France éternelle.

Ἐγώ, σὲ βλέπω, Μπικοντουέν, σὰν ἕνα καμπαναριὸ μέσα στὰ ἀχνοσύνεφα.